

งานแปลธรรมใบลาน

เรื่องที่ ๒ ธรรมมูลละตีนกำ

ผู้แปลพระมหาดรศักดิ์ สุวณณกิตติ

วัดพญาวัต จังหวัดน่าน

1. นะโมตัสสะถุ นะมามิ รัมมังติสสะระนังอะหังวันทามิ คุราสะปุริสะตังหลาย จุงจักตังโสตา ปาสาตหุดาฟิง ยังพุทธวะจะนัง ภาสั้งสอนแห่งพระพุทธเจ้าอันจักแก้ไข ยังปะถะมะมูลละถะติบตีนกำ หือ แจ็งก่อนและ อะถะโขราชา ยะนะปะเรหิ ริหะระติ ในกาลเมื่อพระพุทธเจ้าได้ตัสพญา สัพปัญญเป็น พระพุทธเจ้าใหม่หัวตวันนั้นก็อยู่ในตีสสะแห่ง ๗ วัน แล้วไปอยู่ สัตตะหะ อันถ้วนครันพะเตคเก้าไม้ม่วงแมงวัน นั้นหันและ ในกำละนั้น ตะปุสสะ ปานิจา ยังมีพ่อถ่าสองคนป็น้อง ผู้จื่อว่า ตะปุสสะ ผู้น้องจื่อว่า ปะริกะ อยู่ในเมืองหงษาอุณะลา ทันยะ วัดตินะก่อน มีในตีเกล็น้ำ สุทธะนครหันและ และป้อทั้งสอง ก็ได้ยินว่า เมืองสุวัณนะพรม ข้างแปงมากนั๊ก ป็นเข้าเต่าป็นเงินคำ หมื่อนข้าวต่อหมื่นเงินหมื่นคำว่าหันและ ข้าตังสองป็น้องก็เอาข้าวสารใส่เกวียนห้าร้อยเล่มไป เพื่อจักขาย ก็ลำดับความตางไปรอดป่าไม้ม่วงแมงวันตีพระพุทธเจ้า อยู่หันและ ยามนั้นส่วนเตวดาอันอยู่ในป่าไม้ตีนั้นหากเป็นญาติแห่งพ่อถ่าสองคน แต่ก่อนมาบอกพ่อถ่าสองตังสอง ว่าบัดนี้พระพุทธเจ้า ก็ได้ตัสพญาสัพปัญญ ก็นั่งอยู่สัตตะหะตัง ๗ นานได้ ๙ วันและปได้ฉันข้าวสักเตี้ย ต่านทั้งสองจุงจักตกแต่งข้าวไปตานแก่พระพุทธเจ้าเตอะ ข้าตังสองก็มีใจจมนเงินยินดีแล้วก็ตกแต่งเข้า ๒ ก่อน อันป็นม่กาเผือกนั้นก็มีและ ส่วนขะติกำมหาพรม ก็หือคำสอนแก่ระชี ๕ ตัน อันป็นลูกแล้วก็เสด็จขึ้นเมือง พรมโลก อันป็นที่อยู่แห่งตันทันมีวันนั้นและตะทาในกาลนั้น เจ้าระชี ๕ ตัน ก็จำเจียงกันว่าคอยสังกุดตะระ ถานตีนี้ประเสริฐกว่าตีตังหลาย ละเจ้าว่าเราตังหลายป็น้องได้มา ฆะสมุจมุมกัน ได้บหันแม่กำเผือกแล้วก็ได้ พะยาบาตรรูปตีนกำใส่ผ้าตบและปูจาก็ป็นอตะอันประเสริฐกว่าโลดตังมวล แล้วเราตังหลาย ป็น้อง สัจจะ ปะติยานแก่กันไว้หือหมั้นแค้นว่าเราตังหลายกสนมาฆะสมุจมุมกันในเก้าไม้โคโรตตีนี้เตอะ กันว่าเจ้าตันทันใด เจ็บไข้ได้พยาทก็หือฉันยาแก่กันไว้ หือหมั้นว่าเก้าไม้ตี

2. หือสนามแห่งเราตังหลายในคอยสิงหุดตะระตีนี้ผาเสริฐยังนั๊ก มีคอยตังหลาย ได้เก้าสิบปลาย เก้าหากลูกแวดล้อมป็นบริวารหือป็นสักสีหมั้นแก่กัน ทราบต่อเต่าเถ้า เราตังหลายได้ตัสพญาสัพปัญญเป็น พระโพธิสัตว์โลก หือได้ถะป็นนะไว้ ยังเครื่องอัฐบริหารและถาดเกศาป็นสักสีหมั้นแก่กัน และเขาเจ้าจังกันสนัน

แล้วต่างคนก็ต่างไปสู่อารามที่อยู่แห่งต้น กระทำป่าเป็งพรมจริยากำภาวะนาไปจนผาณาเอาพญาสัตัพญญ
จุดนั้นก็แปงรูปตื่น

กำใสหะตีบปุจาไหว้นพเคราะห์ถึงวันแปดคำ เตือนดับ เตือนเป็งก็มาจุมนุมนกัน ดังกำปรารณา
โอวาทกำสอนแก่กัน ไปตราบอายุสังขารจุดท้ายไปเกิดจันฟ้าเลิศ ดุสิตาจุดนั้นก็มีส่วนเจ้าฤชิตนปีอายเก่านั้น
สมปานแก่กล้าแล้วก็ได้มาเกิดในเมืองคนก็ได้บวชลวดได้ตรัสพญาสัตัพญญต้นเป็นครูแก้วโลกตั้งสามปรากฏจื่อ
ว่า กะกุสันทะ เอานิมิตเป็นไก่แม่เลี้ยงแล้วยามเมื่อพระเจ้า กะกุสันทะ ออกไปบวชนั้น กะติกะมะหาพรหม ก็
เอาเครื่องอับบริหารแปดประการแต่พรหมโลกลงมาตามหื้อแก่ลูกต้นได้บวช ตรัสพญาสัตัพญญเฒ่สังขารโลกแล้ว
พระต้นแก้วก็เอาสุวรรณะตัดถ้างยังไม่เต้าคำ ณะป็นนะ ดังไว้และเครื่องบริหาร ๘ ประการเหลือดอยสิงอุตระตี
นั้น หื้อเป็นที่ไหว้ปุจาแก่คนและเทวดาทั้งหลายนี้และ ตะโตปะฐานะ ตั้งแต่แรกแต่เก้ากาละนั้นไปพายหน้า
ส่วนพระเจ้าต้นถ้วนสอง ก็ลงมาเกิดแล้วก็เอาไปบวชนั้น คะติกำมหาพรหม ก็เอาย่างผ้าและเครื่องอัฐบริหารมา
ตามหื้อแก่ลูกต้นหื้อได้บวชพระเจ้าหัดและกันว่าได้ตรัสพญาสัตัพญญเป็นพระแล้วผากดได้จื่อว่า โกंनाคะมะ
ตำมจื่อ นิมิตอันเป็นแม่เลี้ยงนั้นและ กันได้ตรัสพญาสัตัพญญผู้เป็นครูแก้วแก้วโลกแล้วก็มาณะป็นนะยังไว้ยัง
เคราะห์

